

Telegraful Român

Biblioteca Centrala
Stefan Gheorghiu
Sibiu

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMINĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Pentru pace

— 15 ani de la Congresul Mondial al Partizanilor Păcii de la Paris-Praga —

După cum știm, Mișcarea mondială pentru pace a luat ființă în urma unor noi primejdii de război, care se iveau la orizontul zilelor care au urmat nu mult după groaznicul măcel pricinuit de cel de al doilea război mondial.

Un prim pas spre o mișcare mondială pentru pace a fost făcut de Congresul intelectualilor pentru pace de la Wrocław (R. P. Polonă), care și-a ținut lucrările între 25—28 august 1948.

Acțiunea de unire a forțelor active ale tuturor popoarelor în scopul apărării păcii a început efectiv în februarie 1949, când Biroul internațional de legătură al intelectualilor pentru pace, împreună cu Federația democratică internațională a femeilor și cu numeroase personalități intelectuale și politice din diverse părți ale lumii au lansat Apelul pentru convocarea unui congres mondial al partizanilor păcii. Acest Apel a avut un uriaș ecou în sufletele oamenilor de pretutindeni. Astfel, în mai puțin de două luni de zile, 18 asociații intelectuale, peste 1.000 de organizații provinciale, precum și aproape 3.000 de personalități de seamă din lumea întreagă s-au alăturat amintitei chemări, desemnându-și reprezentanți la prima mare întâlnire a luptătorilor pentru pace din lumea întreagă.

Astfel s-a pregătit *Congresul Mondial al Partizanilor Păcii de la Paris-Praga*, care și-a desfășurat lucrările între 20—25 aprilie 1949. Ținerea Congresului în două orașe diferite a fost impusă organizatorilor de măsura arbitrară a guvernului francez din acea vreme, care n-a acordat viză de intrare în Franța unor delegați.

În acele zile de primăvară, aproape 2.000 de delegați din 72 țări, reprezentând peste 600 milioane de oameni, și-au unit glasurile, exprimând, în diferite graiuri, aceeași năzuință: apărarea păcii prin acțiunile unite ale tuturor popoarelor.

Congresul a fost deschis de marele savant francez Frédéric Joliot-Curie, care a arătat, printre altele, că „noi sîntem aici pentru a impune pacea”, pentru a „împiedica un război viitor, a pune capăt războaielor în curs și a construi pacea”.

În cuvîntările care s-au ținut de către numeroși delegați s-a făcut auzită hotărîrea de nezdruccinat a popoarelor de a nu cruța nimic în strădania lor de a inau-

gura o eră nouă în viața omenirii și anume era rezolvării pe cale pașnică a tuturor problemelor litigioase dintre state.

Participanții la acest mare Congres mondial pentru pace au adoptat, în unanimitate, un Manifest și o rezoluție, prin care se proclamau nobilele țeluri ale Mișcării mondiale pentru pace, fiind chemați sub steagul ei toți oamenii iubitori de pace din lumea întreagă.

În continuare, spicuim cîteva idei din Manifestul menționat și anume:

„Noi, reprezentanții popoarelor din 72 de țări — se spune la începutul Manifestului — noi, bărbați și femei, din diferite națiuni și cu credințe și convingeri diferite, ne-am dat seama de pericolul care planează din nou asupra lumii: amenințarea unui nou război.

Au trecut patru ani de la tragedia ultimului război mondial și popoarele sînt tîrîte din nou în cursa dezastruoasă a înarmărilor. Știința, care trebuie să asigure fericirea omenirii, este obligată să servească scopurile militare.

Noi, care ne-am întrunit la acest mare Congres Mondial al Partizanilor Păcii, sîntem împotriva politicii alianțelor militare, care și-au dovedit rolul dăunător. Sîntem împotriva politicii colonialiste care generează permanent conflicte armate, ce pot duce la un nou război mondial”.

„Congresul Mondial al Partizanilor Păcii — se spune în Manifest — a scos în evidență în mod public faptul că popoarele au încetat de a mai fi pasive și intenționează să participe în mod activ și constructiv la cauza păcii”.

De aceea, „noi cerem cu insistență interzicerea armelor atomice și a tuturor mijloacelor de distrugere în masă a vieților omeniești.

Cerem reducerea forțelor armate ale marilor puteri și stabilirea unui control internațional eficace în vederea utilizării energiei atomice exclusiv în scopuri pașnice și pentru progresul omenirii”.

„Sîntem pentru colaborarea strînsă între popoarele lumii și într-un avînt unic, îndreptăm toate forțele noastre pentru apărarea păcii”, — subliniază Manifestul.

Manifestul se adresează tuturor categoriilor de oameni: femei, bărbați, mame și tineret, în astfel de cuvinte:

„Femeile și mamele, care cred în pace, să știe că noi considerăm o datorie sfîntă apărarea vieții copiilor lor și a securității căminelor lor.

Tineretul, fără deosebire de convingeri politice și religioase, să ne dea ascultare și să se unească pentru a scuti viitorul lor luminos de noi asasinate în masă”.

În încheierea Manifestului se spune: „Noi am reușit să ne unim, am reușit să ne înțelegem unul pe altul și declarăm că sîntem gata și dorim să cîștigăm această luptă pentru pace, pentru viață”.

Delegația țării noastre la Congresul Mondial al Partizanilor Păcii de la Paris-Praga a fost condusă de marele scriitor Mihail Sadoveanu, care a și lansat lozincă de luptă a partizanilor păcii: „Oameni ai păcii din toate țările, uniți-vă!”.

Acum, la Congresul mondial pentru pace de la Paris-Praga, ia ființă Consiliul Mondial al Păcii, care va coordona mișcarea partizanilor păcii, inițiind numeroase acțiuni menite să bareze calea războiului și să apere pacea și securitatea popoarelor.

Bisericele creștine erau reprezentate la Congres prin mitropolitul Nicolae de Crutiți și Colomna (ortodox), abatele Boulier (catolic), H. Johnson de Canterbury (anglican), episcopul american Weltfisch, un episcop reformat din R. P. Ungară, un preot italian și alții.

Biserica noastră Ortodoxă Romînă a fost de la început alături de toți luptătorii dornici ca în lume să domnească liniștea, buna-înțelegere și colaborare internațională. În preajma convocării Congresului pentru pace de la Paris, P. F. Patriarh Justinian a adresat un Apel pentru pace, în care spunea printre altele: „Mergînd pe drumul învățaturii lui Hristos, Cel răstignit pentru a lăsa în „lume pace”, urmînd porunca dată tuturor creștinilor prin graiul nepieritor al Evangheliilor, de a nu înceta să ostenească întru apărarea și întărirea păcii în lume, Biserica Ortodoxă Romînă ține să-și mărturisească bucuria cu care a primit inițiativa Comitetului Internațional al intelectualilor de a întruni un congres mondial pentru pace.

„De altfel — continuă Apelul — încă din vara anului trecut, înțîistătătorii Bisericii Ortodoxe Autocefale s-au întrunit în Conferința de la Moscova — unde și noi am reprezentat Biserica Ortodoxă Romînă. Acolo păstorii Bisericii Ortodoxe au înfierat activitatea acelor conducători de popoare, care se străduiesc să azvîrle omenirea într-o nouă vărsare de sînge”.

După ce se fac unele considerații pe marginea apărării păcii, Apelul P. F. Patriarh Justinian se încheie cu cuvintele: „De aceea Biserica Ortodoxă Romînă îndeamnă pe toți fiii ei întru Hristos să se alătore frontului celor ce luptă pentru întărirea păcii, amintindu-le că însuși Mîntuitorul nostru a dăruit cea mai înaltă

(Continuare în pag. 2)

Consiliul Mondial al Păcii

La împlinirea a 15 ani de acțiune organizată pentru pace, prezentăm cititorilor noștri câteva date despre Consiliul Mondial al Păcii.

Organism internațional reprezentativ al tuturor popoarelor, Consiliul Mondial al Păcii a luat ființă cu 15 ani în urmă când — între 20—25 aprilie 1949 — s-a ținut simultan al Paris și la Praga un Congres mondial al păcii.

Ținând seama că numeroase organizații și personalități ale vieții publice s-au pronunțat pentru acțiuni în favoarea păcii, pentru crearea de condiții și posibilități mai largi de colaborare a tuturor forțelor păcii, congresul a hotărât constituirea unui organism care să asigure în mod permanent posibilitatea de întâlnire și de acțiune pe plan mondial a tuturor partizanilor păcii. În acest scop a fost înființat Consiliul Mondial al Păcii.

Consiliul mondial nu este numai un organism de legătură și coordonare între mișcările și organizațiile care își consacra activitatea apărării păcii. El este, în același timp, promotorul unor acțiuni și inițiative multiple, al căror răsnet exprimă interesele întregii opinii publice.

În momentul fondării, Consiliul număra 221 membri. Congresul ținut la Varșovia în 1950 a dat Consiliului Mondial al Păcii mandatul de a primi în rândurile sale pe reprezentanții tuturor forțelor care se angajează într-o acțiune practică în favoarea păcii. Membrii consiliului sînt personalități de seamă ale vieții publice și sociale, — personalități a căror autoritate este recunoscută.

Consiliul Mondial al Păcii se sprijină în activitatea sa în primul rînd pe mișcările naționale pentru pace, existente astăzi în aproape toate țările lumii. Increderea

Pentru pace

(Continuare din pag. 1)

răsplată ostentitorilor pentru întoarcerea păcii, spunînd: „Fericiți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema” (Matei 5, 9).

Roadele luptei la care congresiștii de acum 15 ani chemau pe oamenii de pretutindeni n-au întîrziat să se arate. Ele sînt concretizate în aportul pe care Mișcarea mondială pentru pace l-a adus în stingerea unor crize internaționale, care puteau duce la război, și cu deosebire în aportul pe care l-a adus la încheierea Tratatului de la Moscova privind interzicerea experiențelor cu arma nucleară în cele trei medii, tratat care constituie un pas important spre dezarmare și pace.

Lumea, popoarele sînt dornice de pace și o viață mai bună. De aceea, doritorii și luptătorii pentru pace sînt, acum, mult mai mulți ca acum 15 ani, ceea ce constituie și chează că pacea va triumfa definitiv, iar oamenii, popoarele toate, se vor bucura de toate roadele ei binefăcătoare.

Clericii și credincioșii noștri sînt alături de forțele păcii. Creștinii, de diferite confesiuni, participă activ la lupta pentru pace. Sîntem convinși că pacea — care e voia lui Dumnezeu pentru noi oamenii și este și voia popoarelor lumii — va birui și omenirea va intra într-o epocă fără armate și fără arme, epocă de belșug, pace și progres.

Gh. P.

și sprijinul pe care îl dau sute de milioane de bărbați și femei din toate colțurile globului, conferă acestui organism caracterul unei forțe active și cu largă influență.

Consiliul Mondial al Păcii se întrunește, în sesiune plenară, odată sau de două ori pe an, și, atunci cînd situația o cere, în sesiune extraordinară. La fiecare sesiune participă la dezbateri numeroși invitați și observatori, avînd aceleași drepturi ca și membrii.

Consiliul are un Prezidiu, care se întrunește aproximativ la fiecare trei luni, și dispune, de asemenea, de un organ permanent, Secretariatul Consiliului Mondial al Păcii, al cărui sediu este la Viena. Sesiunile Consiliului s-au ținut în ordine la Paris, Roma, Stockholm, Londra, Praga, Varșovia, Geneva, Berlin, Helsinki, Copenhaga, București, Oslo, Budapesta, Varșovia.

Consiliul și-a fixat, pentru întreaga sa activitate, o regulă care poate fi sintetizată în câteva cuvinte: să ajute la unitatea de acțiune a tuturor forțelor care luptă pentru pace, pe baza principiilor definite, încă de la înființare, de către primul președinte al Consiliului Mondial al Păcii,

Știri

PREOTUL HABERBERGER din Leipzig (R.D.G.), aparținător de Biserica veche-catolică, s-a declarat în ianuarie a. c. pentru rezolvarea problemei germane prin tratative și înțelegere între cele două state germane. Propunerile guvernului R.D.G. constituie primul pas spre înțelegere. Politica iubirii de pace și umanistă va ajunge la biruință.

PASTORUL MARTIN NIEMÖLLER, președintele Bisericii evanghelice din Hessa-Nassau (R.F. Germană), vorbind la adunarea din Dortmund a organizației vest-germane „Uniunea germană a păcii”, s-a pronunțat pentru încheierea unui pact de neagresiune între R.F. Germană și R.D. Germană. El a apreciat tratatul de la Moscova pentru interzicerea parțială a experiențelor atomice, ca un prim pas pe calea dezarmării și păcii, pe calea rezolvării problemelor litigioase prin tratative în spiritul coexistenței pașnice.

PREOTUL CATOIC K. FISCHER (R.D. Germană) — vechi luptător antifascist — a făcut în ianuarie a. c. o vizită în R.S. Cehoslovacia, unde a luat contact cu episcopii, preoții și credincioșii catolici cehoslovaci. Astfel a avut convorbiri cu episcopii Spis și Antonin Titmann, episcop de Budweis, a cărui eparhie — după mărturia sa — stă în frunte în lupta pentru pace. Deasemenea a discutat cu Msgnr. prof. Dr. Benes, președintele Consiliului păcii preoților catolici. A luat cuvîntul la o adunare a clerului catolic din Praga, fiind primit cu interes și aplauze entuziaste.

Vizita preotului K. Fischer a fost o contribuție la schimbul de păreri și experiență între catolicii din R.D.G. și R.S.C., la întărirea acțiunii lor pe calea păcii.

PROFESOR Dr. JAN RASKER din Leiden (Olanda), vicepreședinte al Conferinței creștine pentru pace, într-o conferință ținută în ianuarie a. c., la adunarea pastorilor evanghelici din Franckfurt-Oder (R.D. Germană), a spus că Evanghelia eliberează de trecut pentru viitor. Ca exemplu de astfel de eliberare în Biserica reformată olandeză a numit prof. Rasker luarea de

marele om de știință Frédéric Joliot-Curie:

1) Sistemele sociale existente astăzi în lume pot coexista în mod pașnic; 2) reglementarea neînțelegerilor dintre națiuni trebuie realizată numai pe calea tratativelor și acordurilor acceptate de toți; 3) problemele interne ale unei națiuni privesc cetățenii acestei națiuni, în conformitate cu dreptul tuturor popoarelor de a dispune de ele însele.

În cei 15 ani de la înființarea sa, Consiliul a desfășurat, sub formele cele mai diferite, o activitate neobosită în serviciul cauzei păcii și prieteniei între popoare. El a supus propunerile sale Organizației Națiunilor Unite, a organizat trimiterea de delegați pe lângă parlamente, demersuri publice pe lângă guverne, a participat la convorbiri și schimburi de păreri cu diferite organizații pacifiste și religioase și s-a declarat permanent gata să întâlnească reprezentanții tuturor forțelor dornice să colaboreze la realizarea unei destinderi reale în viața internațională. Aportul său la marile conferințe internaționale și regionale puse în slujba păcii a fost substanțial; de asemenea, el a luat numeroase inițiative în sprijinul dezarmării, al dezvoltării schimburilor economice, culturale, științifice și al apropierii între toate popoarele.

atitudine a acestei Biserici împotriva înarmării atomice și a politicii de apartheid din R. Sud-Africană.

EPISCOPUL BISERICII EVANGHELIC-LUTERANE din Turingia (R.D.G.), Dr. Mitzenheim, a declarat că tratatul de la Moscova pentru încetarea parțială a experiențelor cu arme atomice este un prim pas spre destindere, după care nădăjduiește că vor urma alte acorduri. De aceea a salutat propunerea guvernului R.D. Germane către guvernul R.F. Germane de a se realiza un acord de denuclearizare a celor două state germane. Tratativele, bazate pe rațiune și bunăvoință, vor duce la împlinirea dorinței ca anul 1964 să fie un an de crescîndă înțelegere între popoare.

PAPA PAUL VI, într-o scrisoare apostolică din 17 I 1964, a chemat pe catolici în „săptămîna unității” (19—26 ian.) la rugăciune pentru unitatea creștinilor. După spusele papei, „săptămîna rugăciunii pentru unitate”, care angajează și credincioșii din celelalte Biserici creștine, are în acest an, după întîlnirea cu patriarhul ecumenic Atenagora — o însemnătate deosebită. „Noi ne-am dat — scrie papa Paul VI — sărutarea frățescă cu patriarhul ca ucenici ai lui Hristos. Noi ne-am rugat împreună rugăciunea, pe care Hristos a înălțat-o către Dumnezeu înainte de patimile Sale. Împreună am rostit „Tatăl nostru”, ca să chemăm pe Dumnezeu ca tată al nostru și să ne învețe iertarea reciprocă. Toate acestea le privim ca primii pași pentru o unire deplină în o singură Biserică a lui Hristos, deși această unire e încă departe”.

SCULPTORUL ITALIAN Giacomo Manzù a terminat poarta de bronz pentru catedrala Sf. Petru, la care lucrează din 1949. Pe lângă temele dominante: „Răstignirea Mîntuitorului” și „Adormirea Maicii Domnului”, sculptorul prezintă și deschiderea sinodului II Vatican cu chipul papii Ioan XXIII.

În ianuarie a. c. a avut loc la Tyninge în Suedia primul congres al unei noi organizații pentru pace: „Confederația internațională pentru dezarmare și pace”, care cuprinde 32 organizații naționale (din Anglia, S.U.A., Franța, R.F.

Aproapele nostru

Dumnezeu a rinduit să trăim în mijlocul naturii și între oameni, ca să ne putem împlini rostul în viață. Fără de acești doi frați, fratele natură și fratele om, nu putem trăi. Nimeni nu poate trăi singur, întreg. Avem lipsă unii de alții, precum avem lipsă de aer, de apă și de lumină. Calitățile și scăderile semenilor noștri, binefacerile sau relele pe care ni le pricinuiesc, ajutorul sau refuzul ce-l avem de la ei, ne îndeamnă și ne ajută să dobîndim succese, ne întăresc și sint folositoare desăvîrșirii noastre morale și materiale.

Aproapele nostru este, după învățătura creștină, darul pe care ni l-a dat Dumnezeu, să-l cunoaștem, să-l prețuim, să-l ajutăm și să trăim împreună cu el. Fiecare răspundem de acest dar, precum răspundem de noi înșine. Nimeni nu răspunde numai de sine, ci de toți aceia cu care trăiește împreună.

Aproapele nostru este orice om, făptură a lui Dumnezeu. Noi știm și mărturisim potrivit cuvintelor Sfintei Scripturi, că Dumnezeu e iubire. El a creiat și poartă de grijă de toate din iubire. Așadar și viața mea este un lăger al iubirii lui Dumnezeu. Pentru creștini „toată Legea și Proorocii” stau în împlinirea acestor două iubiri. Pe Dumnezeu nu-l putem iubi decât prin iubirea semenilor. Iubind pe aproapele meu, fac lucrul pe care Dumnezeu vrea să-l fac înainte de toate. Nu putem fi buni și fericiți decât slujind acestei iubiri.

Adeseori s-a pus întrebarea: Cine este aproapele nostru? Și s-a răspuns tot de atâtea ori di-

Germană, Italia, țările scandinave, Africa, etc.) și internaționale, care activează pentru pace, dar pînă acum n-au fost coordonate între ele. Consiliul Mondial al Păcii a trimis la congres trei observatori, pentru stabilirea unei colaborări rodnice cu Confederația (s. ex.: organizarea unor marșuri ale păcii în primăvara lui 1964 și 1965). Programul Confederației insistă asupra dezarmării nucleare, ca prim pas spre dezarmare generală și totală. Consiliul de conducere este format din: președintele Keneth Lee (Anglia), vicepreședinții: S. Dhadha (India), A. Hazzler (S.U.A.), Heinz Kloppenburg (R.F. Germană), Joze Smole (Iugoslavia), Cl. Bourdet (Franța), și 15 membri. Sediul Confederației e Londra. Remarcăm că H. Kloppenburg e membru în Comitetul Central al Conferinței creștine pentru pace și că din confederație face parte „Mișcarea pentru dezarmare nucleară”, condusă de canonicul J. Collins.

★

ARHIEPISCOPUL de Canterbury, Ramsay, și alți conducători ai Bisericii anglicane, au lansat la începutul anului 1964 o chemare pentru dezarmare. Adunarea bisericească anglicană, prezidată de Arhiepiscopul de Canterbury, a adoptat punctul de vedere că Anglia trebuie să procedeze la o dezarmare nucleară unilaterală și a declarat că folosirea de arme care lovesc la întâmplare trebuie să fie condamnată.

★

COMITETUL EXECUTIV al Consiliului Mondial al Bisericilor, la sesiunea din februarie ce a avut loc la Odesa, a publicat un Comunicat în problema dezarmării. Arătînd că tratatul de la Moscova pentru încetarea parțială a experiențelor cu arme atomice a adus o destindere în relațiile internaționale, comunicatul cere ca să fie folosit orice prilej spre a se ajunge de la cursa înarmărilor la conlucrare pentru realizarea dezarmării. Dintre actualele propuneri pentru destindere trebuie luate în considerare în primul rînd planurile unui pact de neagresiune, a zonelor denuclearizate și a unui acord internațional pentru renunțarea la folosirea forței în chestiunile teritoriale.

N. M.

ferit. Întrebarea a ajuns și înaintea Domnului nostru Iisus Hristos. El a dat răspunsul practic prin pilda vieții Sale și prin minunata pildă a Samaritanului milostiv.

Din această pildă creștinii de pretutindeni și de totdeauna învață că aproapele nu se judecă după hainele cu care e îmbrăcat cineva, nici după averile ce le are, nici după locul pe care-l ocupă pe glob sau în societate, nici după mai multa sau puțina lui pricepere și nici după neamul sau vîrsta căreia îi aparține.

Aproapele nostru este orice om, chiar dacă nu seamănă cu noi la nimic din cele amintite mai înainte.

Cu orice om, oricît de umil, de diferit sau de păcătos, oricît de departe sau aproape geograficește ar fi, avem ceva comun, care e mult mai de preț decît orice ne-ar deosebi. Avem același suflet, avem aceeași chemare și același rost în lume. În cel mai mic și mai neînsemnat semen al nostru, găsim izvorul unor înalte năzuinți și al unor nobile făgăduinți ale vieții.

Sintem dator — și aceasta e un lucru foarte însemnat — să descoperim pe lingă izvoarele de bogății din adîncul pămîntului sau luminile Cosmosului și izvoarele de bogății, ascunse de veacuri în inima semenilor noștri. Fiecare om, oricît de umil ar fi, are trebuință să fie cinstit, apărut și ajutat prin iubire, să scoată la lumină pornirile binelui, ascunse în inima lui.

Adeseori auzim spunîndu-se despre cineva: „Și-a trăit viața”, sau îndemnînd pe cei mai tineri să-și „trăiască viața”, ca și cînd ar putea cineva să-și trăiască viața singur. A duce o astfel de viață închisă, străină de viața altora, sau

numai profitînd de munca lor, fără să te intereseze, fără să-ți pese, sau fără să fii folositor semenilor, este cea mai cumplită rătăcire. Nimeni nu-și aparține sieși. Viața noastră însăși este prelungirea și ecoul mai multor vieți. Cu cît conștiința despre mine însumi este mai profundă, cu atît îmi dau seama de legătura strînsă ce o am cu Dumnezeu și cu semenii mei.

Drept aceea „să slujim unii altora, întru curățenie, întru cumințenie, întru îndelungă răbdare, întru bunătațe, în Duhul Sfînt, în dragoste neșărnănică” (2 Corinteni 6, 6). Căci sintem unii altora mădulari și voia lui Dumnezeu este să trăim unii cu alții, nu unii împotriva altora.

Mintuitorul nostru Iisus Hristos s-a numit pe Sine, sau este numit în Sfintele Evanghelii, cînd miel, cînd păstorul cel bun, cînd semănător, cînd piine, cînd lumină, sau cale, adevăr și viață. Ce ne arată toate aceste cuvinte prin care a fost asemănat Domnul? De vom lua seamă la înțelesul acestor cuvinte, vom vedea că ele ne arată tocmai slujirea deplină a aproapelui, pe care a îndeplinit-o Fiul lui Dumnezeu în lume. Nici mielul, nici păstorul, nici semănătorul, nici piinea, nici cuvîntul, nici lumina, nici adevărul, calea și viața nu sint pentru ele înșile, ci sint spre folosul și binele altora pentru care se dăruiesc. Iată de ce a zis Mintuitorul despre Sine: „Fiul Omului nu a venit să I se slujească, ci ca să slujească și să-și dea viața preț de răscumpărare pentru mulți”.

Datori sintem și noi să urmăm pilda Mintuitorului. Să slujim semenilor noștri și să-i ajutăm să se ridice tot mai mult la o bună stare materială și la o desăvîrșire morală. Făcînd astfel vom împăca inima noastră creștinească și vom fi socotiți între bunii cetățeni ai patriei.

Părintele Vasile

Fă binele și ferește-te de a face răul

Se știe că fiecare om poate face binele sau răul, lucrează pozitiv sau negativ.

Astfel, el va acționa pozitiv, atunci cînd:

- face binele — singura acțiune pe care o îndeplinea înainte de păcatul strămoșesc;
- îndeamnă pe altul să facă binele;
- oprește pe altul de la rău.

De asemenea el va acționa negativ, cînd:

- face răul;
- îndeamnă pe altul să facă rău;
- oprește pe altul de la bine;
- nu face binele cînd vede pe altul în nenorocire;

— nu face răul, cînd vede pe altul că face rău, dar nici nu-l oprește, nu-l salvează.

Fiecare acțiune are valoarea sa, mai mică sau mai mare.

1. Cea mai mare valoare pozitivă o are facearea binelui: „Fă și tu asemenea”, spune Mintuitorul învățătorului de lege: să facă binele. Este iubirea cu fapta. Este iubirea, care „nu cade niciodată” (I Cor. 13, 8), care are valoare oricînd și oriunde, care nu are sfîrșit, care duce la desăvîrșire spre asemănarea cu Dumnezeu și în Impărăția Cerurilor. E criteriul după care se va face judecata din urmă: „Veniți binecuvîntați Tatălui meu...”.

2. Indemnul la bine, prin orice mijloace, are mare valoare cu atît mai mult cu cît cel care îndeamnă la bine îl și practică. Deci acționează pozitiv îndemnînd la bine și făcînd binele. „Gătiți calea Domnului, drept faceți cărările lui” (Marcu 1, 3), îndemna Sf. Ioan Botezătorul, dar și împlinea indemnul la bine. Fără a împlini binele, indemnul e formalism, fariseism, reprob de bunul simț și de Mintuitorul, care l-a combătut mult: „Deci toate cîte vă vor zice vouă faceți-le și păziți-le, dar după faptele lor nu faceți, că ei zic, dar nu fac” (Mt. 23, 3). Cel care împlinește binele, tocmai prin aceasta se desă-

vrșeste, că el împlinind binele, prin exemplul său, îndeamnă și pe altul la bine. Pe cîtă vreme cel care zice și nu face, nu numai că nu reușește în indemnul său, dar dă și sminteală altora.

3. Cel ce oprește pe altul de la rău e salvatorul semenului său din păcat. Este fapta Esterei, care oprește uciderea a mii de evrei de către Aman (Estera cap. 4—5). De multe ori și această acțiune nu-i apreciată, căci omul nu-și dă silința să judece cît a cîștigat prin faptul că a fost oprit de la un rău și ceea ce avea să se întîmple dacă nu era oprit (salvat). Mintuitorul însă pune mare preț pe această faptă, căci oprirea de la rău, întoarcerea de la rău e și indemnul la pocăință și „va fi mare bucurie în cer pentru un păcătos, care se pocăiește” (Lc. 15, 7).

4. Pe plan negativ. Cel ce face răul e păcătos, fie că face răul din neștiință, neputință, îndemnat sau din inițiativa sa. Privit cu dragoste, de multe ori, el face răul din neștiință, și-n această situație e vrednic de iertare. „Iartă-le lor, că nu știu ce fac”, se roagă Mintuitorul, pentru cei care-i făceau cel mai mare rău, luîndu-i viața. Alteori, răul se face din slăbiciunea firii: „Nu fac binele ce voiesc să-l fac, ci răul ce nu voiesc să-l fac, iată ce fac” (Rom. 7, 19). Pentru aceasta și sintem sfătuiți: „Purtați-vă slăbiciunile unii altora și veți împlini legea lui Hristos” (Gal. 6, 2).

5. Cel ce îndeamnă pe altul la rău, cu fapta sau cu cuvîntul, face păcat mai mare decît păcătosul obișnuit, căci acesta păcătuiește singur și poate din neștiință sau neputință; pe cîtă vreme celălalt păcătuiește și el și cu știință face și pe semenul său să păcătuiască. Se afundă el și afundă și pe celălalt în păcat — care poate că n-ar fi păcătuie dacă n-ar fi fost îndemnat. De aceea Mintuitorul îi spune lui Pilat: „cel ce M-a dat în mîna ta, mai mare păcat are” (In. 19, 11).

(Continuare în pag. 4)

Fă binele . . .

(Urmare din pag. 3)

De altfel acesta e păcatul satanei, care a îndemnat pe om la călcarea poruncii lui Dumnezeu. E sminteală și „vai omului a celui prin care vine sminteală” (Mt. 18, 6). Păcatul e cu atât mai mare cu cât cel smintit va fi neînvațat, copil. „Iar cine va sminti pe unul din aceștia mici, care cred în mine, mai bine ar fi de el să-i atârne cineva de gît o piatră de moară și să-l afunde în adîncul mării” (Mt. 18, 6). Cu atât mai virtuos ne apare acum cel care nu numai că nu îndeamnă la rău și nu-l ascultă, dar înfruntă îndemnul la rău, îndemnînd la bine. În această privință exemplul de admirat și urmat este dreptul Iov, cînd soția sa îi spune îndemnîndu-l la păcat: „Blestemă pe Dumnezeu și mori”. El însă plin de credință răspunde: „Ca una fără minte ai grăit. Dacă am primit pe cele bune de la Dumnezeu pe cele rele să nu le primesc?” (Iov 2, 9—10).

6. Cel ce oprește pe semenul său de a face binele, de asemenea păcătuiește greu. „Mergi înapoia mea satano, sminteală îmi ești, că nu cugeți cele ce sînt ale lui Dumnezeu” (Mt. 16, 22—23), spune Mîntuitorul lui Petru, cînd acesta îl oprea de la jertfa pentru mîntuirea lumii. Este interesant că Mîntuitorul nu a numit satană pe ceilalți păcătoși, ci pe cel care împiedică acțiunile bune ce duc la mîntuire.

7. Cel ce nu face binele, cînd vede pe altul, în nenorocire, cade în păcatul bogatului nemilosiv cu săracul Lazăr, în păcatul indiferenței preotului și levitului ce trece, fără să-i pese, pe lîngă omul jefuit de tilhari: e lipsa de iubire față de semenul căzut în nenorocire. În acest caz, nu poate exista scuză. Căci în nenorocire văzînd pe cineva, trebuie să dispară orice simț de deosebire — chiar dușman dac-ar fi cel în nenorocire. Păcatul acesta e greu și pentru că te îndeamnă să faci bine unui om căzut în nenorocire, nu numai porunca creștină, dar și simțul de omenie, de milă, căruia nu i te supui. Și dacă omului căzut în nenorocire nu-i faci bine, cu atât mai mult nu ești în stare să faci binele unui om, care nu este în nenorocire, dar totuși are nevoie de ajutor. Acesta este și motivul pentru care Domnul nostru Iisus Hristos, face din acest păcat criteriul judecării viitoare: „...flămînd am fost și nu mi-ați dat să mîncînc” (Mt. 25, 42).

8. Cel ce nu face rău, cînd vede pe altul că face rău, dar nici nu-l oprește, deși are putința să facă acest lucru — face de asemenea un dublu păcat, căci dublu este binele pe care ar putea să-l facă și nu-l face: să salveze pe cel căruia i se face rău și să-l oprească pe semenul său de la rău. Ex.: Cînd frații lui Iosif au vrut să-l omoare pe Iosif și să-l arunce într-o groapă, pentru a putea spune că l-a mîncat o fiară sălbatică, Rufin i-a oprit: „Să nu vărsați sînge, aruncați-l într-o groapă de acestea, care este în pustie iar mîna pe el să nu o puneți”. În același timp, „el se gîdea cum să-l scoată din mîinile lor pentru a-l da tatălui lor” (Facere 37, 22). Fără intervenția lui Rufin prin păcatul celorlalți frați, Iosif avea să fie omorît.

Să analizăm acum din aceste puncte de vedere o acțiune care a făcut atîta rău omenirii în tot trecutul istoric. Cel ce pornește război face rău. Rău fac și cei care îndeamnă la război. Rău fac și cei care nu acționează cu nimic pentru a împiedica războiul și rău fac și cei care nu luptă să oprească războiul. Cu aceste păcate în gînd înțelegem cît de desăvîrșit ne apare cel care nu numai că nu face aceste păcate, dar face pace, îndeamnă pe alții la pace și oprește pe alții de la război.

Iată cum în multe feluri se poate face binele și cum în multe feluri se poate face răul. Acesta

Sf. Ioan Gură de Aur despre rugăciune

Sfîntul Ioan Gură de Aur are cuvinte pline de har ceresc în care arată chipul cum trebuie să ne rugăm. Aducem aici cîteva din aceste cuvinte.

„Mare bun este rugăciunea, dacă se face cu sufletul mulțumit și o săvîrșim nu numai pentru a cere ceva de la Dumnezeu ci și pentru a-l mulțumi Lui. Fie că primim, fie că nu primim, datori sîntem să ne rugăm lui Dumnezeu. El singur știe ceea ce folosește vieții noastre și ne împlinește cererile trebuitoare pentru mîntuirea sufletului nostru. Nu pentru că nevrednică cerere am făcut, ne împlinește El mai tîrziu rugăciunea noastră, ci pentru ca mai mult să ne întărim în răbdare și în îndelungă răbdare. Oare înainte de a cere noi nu putea să ne dea Dumnezeu? Dumnezeu așteaptă și ne dă și nouă prilejul să ne dăm seama de dreapta Lui purtare de grijă”.

„Cînd reușim în cele ce le cerem sau nu reușim și stăruim în rugăciune” e semnul încrederii depline în ajutorul pe care ni-l trimite Dumnezeu. „Ca un părinte milostiv, care cere fiilor săi ca totdeauna să i se supună, nu voiește să nu le dea, ci, ne-dîndu-le degrab, voiește ca prin aceasta să-i facă să stăruiască în cererea lor”.

„Am rugat pe Dumnezeu: odată, de două ori de trei ori, de zece ori și nu am primit, zic unii. Nu înceta pînă ce vei primi și după ce vei primi să stăruiești în rugăciune”.

„Mulți intră în biserică și săvîrșesc nenumărate rugăciuni și stihuri; dar cînd ies afară, nu știu ce au zis. Limba se mișcă, dar urechea lor nu aude. Dacă tu nu ascuți rugăciunea ta, cum vei să-ți-o asculte Dumnezeu? Zici că-ți ai plecat genunchele, dar mîntea ta s-a plimbat pe afară. Cu gura zici rugăciunea, dar mîntea ta numără cîștigurile și interesele, adunările, averile și societatea prietenilor. Diavolul, fiind rău și știind că din rugăciune mult folos avem (cînd stînd în așternut, fără gînduri, vrem să ne rugăm), vine să ne aducă nenumărate gînduri, ca să ne facă zadarnică și fără rod rugăciunea”.

„Dacă limba zice cuvinte, iar mîntea este rîspîndită înafară și cu cele împotriva sufletului se învoiește și cele împotriva folosului sufletesc le gîndește, nimic nu dobîndim, ci mai virtos ne osîndim”.

„Intr-adevăr, mare bunătate este rugăciunea, căci prin ea vorbești cu Dumnezeu. Dacă de la un om oarecare iubitor de virtute primești mult folos, cu atât mai mult de la Dumnezeu”.

„Cînd ai săvîrșit rugăciunea și n-ai primit cele pentru care te-ai rugat, gîndește-te de cîte ori ai auzit și tu pe cel ce avea trebuință de ajutorul tău, și nu l-ai ascultat. Acela nu s-a împotrivit, nici nu s-a purtat cu necuviință față de tine, ci a răbdat lipsa ta de înțelegere. Tu te-ai purtat așa din cruzime, iar Dumnezeu din bunătate nu-ți-a împlinit cererea”.

Se cuvine cel ce se roagă să se roage cu toată adunarea de minte și cu toată puterea, să cheme pe Dumnezeu cu suflet înfrînt și nu prin cuvinte fără număr, ci să zică cuvinte puține și simple. Nu în mulțimea cuvintelor, ci în seriozitatea minții este ascultată rugăciunea. Deci „dacă te

a și fost scopul pentru care am analizat mai sus aceste feluri de a face binele și răul: Pentru a ne aminti că binele să face nu numai făcînd binele propriu-zis, ci și ajutînd la facerea binelui prin îndemn și oprirea de la rău. Și că răul se poate face nu numai făcînd răul, propriu-zis, ci și nefăcînd binele și contribuînd la facerea răului, prin îndemnul la rău, oprirea de la bine.

Oricînd avem ocazia în viață să auzim chemarea binelui sau a răului, datoria noastră este să căutăm să facem binele și să ne ferim de a face rău.

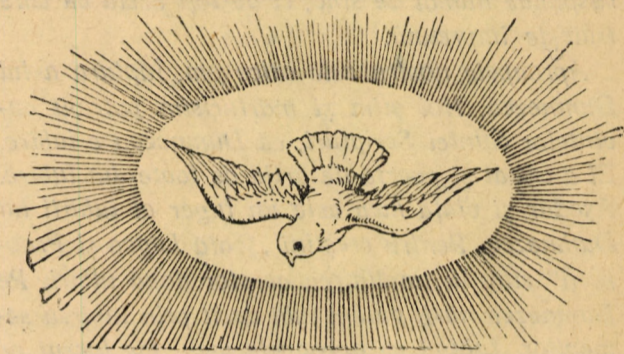
Pr. Ioan Graure

bucuri de rugăciunea duhovnicească, dacă te împărtășești de rugăciunea comună, dacă dorești ajutorul lui Dumnezeu și ești întărit cu armătura Lui înaintînd în virtute”, tot binele cerut se împlinește.

„Ce-ți este de folos să zici cînd te rogi? După cum Hananianca, zi și tu: miluiește-mă. Fiica mea rău pătimește. Miluiește-mă, că sufletul meu rău pătimește. Mare diavol este păcatul. „Miluiește-mă” este cuvînt scurt, dar el cuprinde marea milei, căci unde este mila, acolo sînt toate bunurile.

„După cum virtutea dragostei nu cunoaște depărtarea, tot așa nici puterea rugăciunii; și după cum aceea unește pe cei depărtați, astfel și aceasta poate să unească pe cei apropiați”.

Trad. Arhim. Serafim Popescu

Gînduri la altar

Cu fruntea aplecată în fața altarului stau și ascult cîntecul fără cuvinte al marelui și frumuseții. Aici sub poalele Timpei pe unde freamătă lin brazii s-a ridicat cu sute de ani în urmă această biserică a Sfîntului Nicolae din Schei în numele dragostei, în numele păcii. Ochi îmi ard sub cupola de lumină a sfîntului locaș în ale cărui ziduri s-a impregnat în decursul veacurilor osteneala atîtor generații de creștini care iubind pe Dumnezeu și pe aproapele. au căutat să înalțe această monumentală biserică.

Cu turlele ascuțite ce parcă sparg cerul, biserică în dangăt de clopote, vestește orele de liniște și bucurie. Brazii vuiesc fără furtună, curcubeiele se joacă deasupra orașului și un cîntec de muncă răzbate pretutindeni. În ceas de rugă, cînd credincioșii laudă pe Domnul de sub boltă bisericii coboară spre inimi îndemnuri de a ne strădui să fim mai buni decît sîntem, de a ne socoti frați slujind buneistări obștești în viața aceasta al cărei atribut este belșugul. construcția. tineretea. Omul învinge destinul implacabil prin faptele lui și faptele noastre trebuie să fie frumose. Zicem — „cu pace Domnului să ne rugăm...”, și înțelegem că singurul adăpost împotriva războiului rămîne pacea și de aceea, luptăm pentru ea, pentru o omenire fericită.

Dacă ne rugăm, pentru „îndestularea roadelor pămîntului” dorim ca peste întinderile cimpurilor unite din patria noastră dragă, să construim marile punți între lumină și piine, și plină de frumos, inima noastră, bătînd în ritmul anilor curată, Republicii Populare Romîne să o dăruim.

Dacă cerem lui Dumnezeu să dăruiască „pace lumii, bisericilor și preoților săi”, ne străduim să aflăm cuvîntul care să fie cheia de boltă a fericirii, cuvîntul care să încălzească mai mult decît soarele, cuvîntul care să hrănească mai mult decît piinea, cuvîntul care să îmbete mai tare decît vinul, cuvîntul iubire în a cărui căldură oamenii se înfrățesc, se ajută și seamănă zimbete pretutindeni.

La altarul tău Doamne, respirînd viață, căutăm să auzim chemarea:

— „Cu al iubirii pod de aur, noi lumea fericirii s-o zidim”.

Preot Ștefan Tascianu